La memòria d'un amor ajornat

Quan Gérard Depardieu i Anouk Aimée van aparèixer dissabte a la nit a l'escenari de Peralada, per representar-hi lesLove letters escrites pel dramaturg nord-americà A.R. Gurney amb el propòsit d'explicar de manera epistolar una història d'amor constantment ajornada i alhora viscuda entre un home i una dona, hi va haver un aplaudiment de reconeixement. Allà hi era l'intèrpret d'una versió cinematogràfica cèlebre del Cyrano de Bergerac, però a la vegada de l'Olmo de Novecento, de Bernardo Bertolucci, o del Loulou, de Pialat, essent, a més, el partenaire de Catherine Deneuve i Fanny Ardant en films de Truffaut i Téchiné. Però allà també hi era una actriu que potser molts espectadors associaven a Un hombre y una mujer,si bé és desitjable que hi hagués consciència de la seva encarnació radiant de la Lola, de Demy, i de la seva participació a La dolce vita i el 8 1/2, de Fellini, el qual és invocat fugaçment a l'espectacle amb un fragment musical de Nino Rota en el moment que Melissa explica a Andy (en una de les cartes que s'adrecen durant la seva vida) un viatge a Itàlia.

És així que la posada en escena dirigida per Benoit Lavigne no ignora que els espectadors podem sentir que Aimée i Depardieu són portadors d'una memòria (del cinema i de les nostres fantasies cinèfiles) mentre interpreten uns personatges que, encarnats per uns actors adults, fa la sensació que es recorden tal com eren en l'esdevenir del temps (de la infància a la maduresa) en què, a través de l'escriptura, s'han estimat (construint, a més, la seva personalitat) sense atrevir-se a compartir la vida, potser per por a un fracàs que d'alguna manera es concreta en les altres relacions, mentre que la seva no es desgasta.

El cas és que, just un any després de les primeres representacions d'un text que ha temptat una diversitat de duos actorals, Anouk Aimée va convidar Bruno Cremer el 1990 a compartir l'aventura de Love letters. Durant més de dues dècades ho ha reprès amb Jean-Louis Trintignant, Philippe Noiret, Jacques Weber i fins i tot l'esquerp Alain Delon. Als seus 82 anys esplèndids, l'actriu ha buscat un nou partenaire: Depardieu. Una elecció plenament encertada.

Encarnant un home insegur que arriba, però, a ser senador, Depardieu és més que mai l'home delicat amagat darrere la seva aparença una mica brutal. La seva veu bellíssima en un registre baix hipnotitza, mentre que Aimée sembla que s'ha apropiat d'una pintora rica i autodestructiva. Una taula els uneix i els separa (mai no es miren fins al final) mentre diuen i callen. No cal res més. O potser sí: que els silencis, a través dels quals a vegades no responen respectivament les cartes de l'altre, fossin encara més llargs per transmetre la vida no viscuda.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/762704-la-memoria-dun-amor-ajornat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui